

Huisje, boompje, kindjes

Dit verhaal vertelt over een heel gewoon gezin ergens in het midden van ons land. Een verhaal dat begint in de jaren negentig in een klein dorp in het mooiste stukje van het Gooi. Maar laat ik eerst eens vertellen wie we zijn.

Onze huishouding bestaat uit vier personen. Man, vrouw en twee kinderen. Ik heet Wouter en mijn vrouw heet Johanna. We zijn eenendertig jaar getrouwd en hebben elkaar eind jaren zestig, heel romantisch, op een zondagmiddag ontmoet bij de haven van Huizen. Zij wandelde daar met haar jongere zusje Ria en haar neefje Joost. Onder de Huizer bevolking was een wandeling na kerk- en koffietijd een vaste gewoonte.

Op die septemberdag in '68, - het tijdperk van de Rolling Stones - besloten mijn vier vrienden en ik om een stukje te gaan rijden in mijn Opel Record. Dat Opeltje had ik zuurverdiend met een krantenwijk, waarvoor ik kilometers door weer en wind fietste. We reden naar de haven van Huizen. De zon stond hoog aan de hemel en schitterde op het water. Een zachte bries speelde met de touwen van de masten. Op een bankje langs de kade zag ik Jo genieten van het nazomerzonnetje.

Na enige aandrang van mijn vrienden stapte ik uit de auto en sprak haar aan. Ik bood haar een sigaretje aan, want ik had al gezien dat ze rookte. We raakten aan de praat en maakten grapjes. Wij, stoere boys met ons lange haar, vroegen of Jo ook een wandelingetje met ons wilde maken.

‘Niet allemaal tegelijk, één is genoeg,’ zei ze.

En die ene gelukkige, was ik. Het klikte en we spraken af elkaar diezelfde avond te zien in het midden van het Oude Dorp op het Oude Raadhuisplein, want naast de haven, was dit de enige plek die ik in dit dorp wist te vinden. Aan weerszijden van het plein stonden winkels met daarboven appartementen. Ik zag een apotheek, een juwelier - waarvan de ijzeren rolluiken waren gesloten - en een dameskledingwinkel. En ik zag Jo, op wie ik terstond tot over mijn oren verliefd werd. Ik vroeg haar om verkering en ze zei: ‘Ja’. Ik voelde mij de gelukkigste man op aarde.

In onze verkeringstijd kwam ik door Jo's ouders in aanraking met de Heer. Voor het eten bidden, na het eten uit de Bijbel lezen. Ik vroeg me in eerste instantie af, waar ik in beland was. Dat boek waar vader elke dag uit las, lag nota bene half uit elkaar! Eerst begreep ik er niet veel van, maar ik liet me niet kennen. Soms vroeg Jo's vader iets over de Bijbel aan mij en dan zat ik daar met een kop nog roder dan een biet. Als Jo en ik een ommetje maakten, vertelde ze dat mijn gebrek aan Bijbelkennis tegen het zere been van haar ouders was. Ze vonden mij maar niks en ontmoedigden Jo met: ‘Dat is toch niks, meissie, een jongen die niet van de kerk is. Er lopen genoeg kerkse jongens rond in het dorp. Neem er daar één van.’

Maar Jo vond ze kneuzen en mietjes. Ze vond mij spannender en knapper, met mijn donkere krullen.

In het begin van ons huwelijk vond ik het ingewikkeld. Ik moest wennen aan die andere persoon in mijn leven. Er kwamen kinderen om te voeden en te kleden. Daar was mijn leven niet op ingesteld. Ik wilde de hort op met mijn vrienden. Naar de stad, de kroeg in en scheuren in mijn Opeltje. Dat vond ik pas echt leuk. Bovendien woonden we bij mijn ouders in. Uiteindelijk

wende ik eraan, want ik hield van Jo. Om in ons onderhoud te voorzien, ging ik werken voor de kost.

Mark, ons eerste kind, werd geboren na een zware bevalling, die duurde van vrijdagavond tot maandagmiddag. Om 12.10 uur kwam onze zoon ter wereld. We waren zo trots als een pauw. Ik postte snel de geboortekaartjes en haalde fier mijn schoonouders op.

De eerste Kerst met zijn drieën was heel bijzonder, al hebben we er vanwege het inwonen niet zorgeloos van kunnen genieten. Jo kon niet wennen aan de drukke stad en de gewoontes bij mij thuis. Na een paar maanden trokken we bij Jo's ouders in.

We ondervonden dat waar je inwoont niet uitmaakt. Inwonen was gewoonweg niet leuk. We hadden andere ideeën dan onze ouders en dat botste weleens. Om het dak boven ons hoofd te behouden, gingen we toch maar akkoord met de regels en de voorwaarden en de gemoederen bedaarden. Zo kwamen we ook overeen dat ik op zondagmorgen mee ging naar de kerk. Ik ben met die gewoonte niet opgegroeid, behalve dan dat ik mijn hele leven achter een katholieke kerk heb gewoond. Welk stel malloten gaat op de vrije zondagmorgen vroeg op staan om naar de kerk te gaan? Ik vond het klokgelui al erg genoeg. Voor dag en dauw moesten we opstaan om naar de kerk te gaan.

Ik voelde mij helemaal niet op mijn gemak in de kerk. De dominee stond daar maar te schreeuwen over hel en verdoemenis. Wat bedoelde hij? Was iedereen hier in de kerk dan zo slecht? Gelukkig bracht mijn kleine Opeltje ons. Na verloop van tijd moest ik beschaamd erkennen dat ook ik voortaan bij die vroege malloten behoorde.

Jaren later, in een andere kerk, vond ik het gemoedelijk en sprak de dominee zachtmoedig. Daardoor ging ik met andere ogen naar het geloof kijken. Dominee Theo gaf ons les in Bijbelkennis en doopte mij en onze zoon Mark. Ik vond het behoorlijk spannend om voor de voltallige gemeente samen met mijn zoon gedoopt te worden en het geloof te belijden. Mijn schoonouders waren opgelucht, want volgens hun begrip hoorde ik er nu ook bij.

Met dominee Theo kon ik ongedwongen praten. Toen Jo ziek werd kwam hij regelmatig langs om te horen hoe het met haar ging. En als Jo in de put zat, zei hij: 'Ik zal wel even met mijn Baas gaan praten, dan komt het wel weer goed.'

Uiteindelijk kregen we een eigen dak boven ons hoofd. Dankzij mijn schoonvader huurden we midden in het dorp een piepklein huisje van een paar dames. Na wat timmer- en schilderwerk betrokken we ons eigen huisje met onze eigen voordeur. We hoefden niemand meer iets te vragen. Met veel plezier woonden we daar.

Zeven jaar later werd ons tweede kindje geboren, na amper twee uurtjes weeën en persen. Jo was zo blij, dat ze de hele nacht niet kon slapen. 'Een dochter,' zei ze steeds. Ze kreeg de mooie naam Dian mee.

Omdat ze zo klein en teer was, moest ze eigenlijk in de couveuse liggen. Alleen waren er geen couveuses beschikbaar en buiten was het eigenlijk te koud om haar naar het ziekenhuis te vervoeren. Daarom kregen we het advies thuis de kachels flink op te stoken, zodat het voor Dian behaaglijk werd.

Een zoon en een dochter. Een rijkeluiswens. Meer soorten zijn er niet, daarom zijn we gestopt met kinderen krijgen. Buiten dat adviseerde de huisarts Jo om geen kinderen meer te nemen.

We verhuisden naar een ruime drive-in woning en woonden er vijftien jaar. Mark ging naar de padvinderij en Dian op paardrijden. We stuurden Mark en Dian naar een christelijke school en vertelden ze over de heerlijkheid van God.

Zodra ze op eigen benen konden staan, verlieten ze het ouderlijk huis. Ons huis werd te groot voor ons tweeën. Ooit vingen we aan in een piepklein huisje; zouden we ook eindigen in een piepklein huisje?

Hoewel de drive-in woning voor Jo nooit je van het is geweest, genoten we van de ruimte om ons heen. We beschikten over veel kamers en een grote tuin.

Jaren geleden startte Jo een tweedehands kinderkledingzaak en ze dacht, dat wat in de kinderkleding kan, lukt vast ook met meubels. De garage diende als opslag voor tweedehands meubels. De meubelwinkel zelf bevond zich in een stenen schuur van driehonderd vierkante meter op een boerenerf. We huurden de helft en de andere helft werd bewoond door een gepensioneerde boer. Jo onderhandelde over de prijs en uiteindelijk kon ze het voor een redelijk bedrag huren. En zo ontstond onze tweedehands meubelwinkel, die we naast ons gewone werk runden. Mark en ik haalden de meubels bij particulieren met onze groene Kever met aanhanger op. We noteerden de meegenomen meubels in een schrift en namen ze in consignatie mee.

Voordat Mark op zichzelf ging wonen, had hij mooie meubeltjes verzameld. In afwachting van een geschikte woonruimte, stonden ze in onze garage opgeslagen. Omdat hij vervroegd in dienst ging, woonde hij vanaf zijn zeventiende niet meer thuis. Voor zijn werk als beroepsmilitair bij de luchtmacht woonde hij in Brabant en voelde zich alleen.

Zijn moeder besloot een advertentie in de krant te plaatsen. Het duurde even voor de redactie ermee instemde, maar uiteindelijk vonden ze het een goed en ludiek idee.

Op de voorpagina van een huis-aan-huis-krant stond in een groot kader met vermelding van zijn telefoonnummer:

“Welke leuke spontane jongedame van rond de 25 jaar, wil onze goed uitziende zoon van 26 jaar eens bellen voor een avondje uit. Hij is wat eenzaam na een stukgelopen relatie. Afzender zijn moeder.”

De telefoon stond roodgloeiend. Hij begreep er niets van. Helemaal niet, toen ze vertelden dat ze op een advertentie in de krant reageerden. Totdat het nieuwsblad bij hem in de bus viel.

Hij heeft de leukste meid uitgezocht en na verloop van tijd trok ze bij hem in. Haar naam is Miranda.

In een opwelling kocht Jo via de manege van een handelaar een mini-Shetlander voor Dian, niet wetend hoe we een paardje moesten verzorgen. In het achterste deel van de garage richtten we een stal in met stromend water en een drinkbak. Dian moest natuurlijk zelf de stal uitmesten en Daisy verzorgen. Voor ons meisje van dertien kwam een droom uit. In de achtertuin graasde Daisy in no-time al het gras weg. Alleen voor wat drinken en een sappige wortel kwam ze binnen. Dians vriendinnen kwamen van school mee naar huis om Daisy te knuffelen en te roskammen.

Op Koninginnedag wilde Dian meedoen met ringsteken te paard. Daar had ze een kar voor nodig. Na lang zoeken vonden we voor een leuk bedrag een kar. Een opknappertje, dat wel. Met een likje verf hier en daar, dacht ik het beschadigde hout bij te kunnen werken. Ze zou er een

prima karretje aan hebben, maar bij nader inzien bleek de kar wel heel erg verrot. Voor die prijs kon het ook niet anders. Uiteindelijk heb ik de hele kar uit elkaar gehaald en alle houten onderdelen vervangen.

We versierden de kar met bloemen en Daisy werd opgetuigd in het bordeauxrood. Dian droeg bijpassende kleding; een bordeauxrood jasje, witte blouse en zwarte broek. Aan het eind van de dag bleek het arme dier van al het gesjok en het geren volledig uitgeput. Het publiek grapte dat Dian de batterijen moest vervangen. Uiteindelijk won ze de tweede prijs. Moe maar voldaan togen ze op huis aan. Daisy werd verwend en kwam in de achtertuin tot rust.

Aan de drive-in woning kleefde één groot nadeel. Dagelijks moesten we twee trappen beklimmen. De eerste naar het woongedeelte en de tweede naar de slaapkamers en de badkamer. Na het vertrek van Mark en Dian was het zo stil en leeg geworden in huis, dat het hol klonk. En er was veel schoonmaakwerk. Vandaar dat we naar een kleiner en gerieflijker huis uitzagen.

Vanwege Jo's voorliefde voor indianen en cowboys volgden we begin jaren '90 linedancelessen in de Anna's Hoeve. We sloten ons aan bij een country-linedance-club waar op zaterdagavond in een partycentrum op countrymuziek werd gedanst. Op een van de country-linedance-avonden bleek dat onze vaste dj er plotseling mee was gestopt. Uit nieuwsgierigheid en interesse bekommerde ik me die avond om de draaitafel. Dat viel dusdanig in goede aarde bij de andere leden van de countryclub dat ze vroegen of ik voortaan de honneurs als dj waar wilde te nemen.

Jo kreeg problemen met traplopen. Ze klaagde al een poos over pijn in haar knieën. De pijnen kwamen steeds vaker en heviger. Als ze thuiskwam van boodschappen doen, werd ik er steeds vaker bij geroepen. Ze dacht dat ze nooit boven zou komen. We spraken af dat ze even toeterde als ze de straat in kwam, zodat ik de zware dozen van haar over kon nemen om ze naar boven te brengen.

Met haar klachten klopte ze bij de huisarts aan. Hij dacht dat dit het begin was van artrose en schreef medicijnen tegen vermoeidheid en pijnlijke knieën voor. Hij adviseerde om uit te kijken naar een andere woning en vulde een urgentieverklaring in.

Na lang zoeken vonden we een leuk huisje dat voor ons tweeën geschikt was. Ons ideaal: een huis zonder trappen, waar je vanuit de woonkamer zo de tuin in kon lopen. Voor ons voelde deze nieuwe plek als een lot uit de loterij.

Het in de loop der jaren verzamelde antiek, verkochten we. Sommige stukken gingen me wel aan het hart, zoals de spiegel met zijn gebogen kroonrand.

We stoomden het behang af, witten de plafonds en de wanden werden voorzien van Spachtelputz. Omdat de inbouwkasten omvielen als je ernaar keek, timmerden we nieuwe kasten. In de slaapkamer één met grote spiegeldeuren, en in de gang één met louvredeuren. Overal legden we blauwe vloerbedekking. De meubels in het modern zwart. Jo vond dat mooi. In de garage stond een kast opgeslagen die ze ooit telefonisch had besteld via een advertentie. De verhuiswagen bezorgde de rest van het interieur.

Het resultaat zag er smaakvol uit. We hadden het naar onze zin. We genoten van de tuin en leerden onze katten in de tuin te blijven. We konden ons geluk niet op. Het leek allemaal rozengeur en maneschijn.